

"Το κάτεργο του «Πλαισίου» και η αχτίδα της ελπίδας"

Της Μ.Κ.

Πολλά έχουν ακουστεί και κυρίως γραφτεί για τις συνθήκες εργασίας των υπαλλήλων της εταιρίας «Πλαίσιο». Άλλοτε με σατυρικό ή και αλληγορικό τρόπο, άλλοτε γλαφυρά και άκρως αντιπροσωπευτικά της απάνθρωπης πραγματικότητας και της καθημερινότητας των εργαζομένων της εταιρίας αυτής. Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μια ακόμη μαρτυρία περί των συνθηκών που επικρατούν εκεί.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, από τις πρώτες κιόλας μέρες. Ο υποψήφιος υπάλληλος-δούλος ξεκινάει με μια εξονυχιστική συνέντευξη. Αφού περάσει στο δεύτερο στάδιο καλείται σε ένα κατάστημα για δοκιμαστικό. Εκεί αρχίζει σιγά-σιγά να διαφαίνεται το ύφος της εταιρίας και το ήθος αυτών που έχει επιλέξει για διευθυντές καταστημάτων, υποδιευθυντές και υπεύθυνους. Να σημειωθεί, βεβαίως, ότι ακόμη και οι προαναφερθέντες υφίστανται μια τρομοκρατία, με τη συνεχή απειλή της απόλυσης και του εξευτελισμού από τους ανώτερους τους.

Ο υποψήφιος υπάλληλος, λοιπόν, ενημερώνεται εκείνη την ώρα για τα προϊόντα και τη θέση τους μέσα στο κατάστημα. Συνήθως, τα καταστήματα «Πλαίσιο» είναι τριώροφα και ο κάθε όροφος έχει τουλάχιστον τρία διαφορετικά τμήματα, με άπειρα προϊόντα. Επίσης, αναλαμβάνει ένα χώρο για καθαριότητα, που σημαίνει χαμαλοδουλειά. Έτσι, όσα δεν πρόλαβε να κάνει ο υπάλληλος φορτώνονται στον ανίδεο, ακόμη, υποψήφιο και μάλιστα υπό τη πίεση του χρόνου και της αποτελεσματικότητας. Ο υποψήφιος υπάλληλος πουλάει μπαταρίες σταματώντας τους πελάτες στην πόρτα, δείχνοντας τες, και στο τέλος κρίνεται για το πόσες πούλησε. Έτσι, αναγκάζεται να παρακαλέσει τους πελάτες για να αγοράσουν, δίνοντας εικόνα παζαριού, ή καλύτερα, ζητιανιάς. Στην τελευταία φάση του δοκιμαστικού μοιράζονται από τους υποψηφίους οι κατάλογοι. Όλα αυτά, μέσα σε τέσσερις ώρες, στο τέλος των οποίων ερωτάται για τη θέση των προϊόντων στα ράφια και για ό,τι άλλο καπνίσει στον εκάστοτε υπεύθυνο.

Ιδιαίτερο, όμως, ενδιαφέρον έχει ο τρόπος που αντιμετωπίζεται ο υποψήφιος από τους υπεύθυνους. Αλαζονεία, τρομοκρατία και υπεροψία είναι τρεις λέξεις που μπορούν να περιγράψουν το κλίμα, που συνεχίζεται καθ' όλη τη διάρκεια της «θητείας» του εργαζομένου. Αν, λοιπόν, δεν τα καταφέρει ο υποψήφιος, έχασε ώρες από τη ζωή του και κυρίως ελπίδες για να μπει σε μια δουλειά. Το «Πλαίσιο», όμως, κέρδισε ένα απλήρωτο τετράωρο, ίσως και παραπάνω, πούλησε μπαταρίες που παράγει η εταιρία, που σημαίνει καθαρό κέρδος, έκανε τις δουλειές που ο εξουθενωμένος υπάλληλος του δεν προλαβαίνει να κάνει, καθώς μονίμως υπάρχει έλλειψη ατόμων. Να σημειωθεί ότι τα παραπάνω δοκιμαστικά γίνονται σε καθημερινή βάση.

Αν λοιπόν ο υποψήφιος περάσει στο επόμενο στάδιο, αρχίζει μια θεωρητική εκπαίδευση στα κεντρικά της εταιρίας, όπου το πρωταρχικό μέλημα των εκπαιδευτών είναι να τονίσουν την ανεργία αλλά και την δυσχερή οικονομική κατάσταση του υποψηφίου, πετώντας υποτιμητικές ατάκες, ενώ κοιτούν έξω από τα παράθυρα, του τύπου «δεν σας περιμένει και καμιά Jaguar, οπότε δώστε μας τη ζωή σας... δεν πιστεύω να έρχεστε εδώ από χόμπι...». Το υπονοούμενο που στην πορεία γίνεται και σλόγκαν και ακούγεται από όλους τους διευθυντές και υποδιευθυντές και από όλα τα μέσα που διαθέτουν (στα τηλέφωνα, από ασύρματους, από κοντά) είναι «θα σας τεντώσουμε»! Έπειτα, αρχίζει η κατήχηση και η

πλύση εγκεφάλου, τονίζοντας την δύναμη της εταιρίας, τους τζίρους της κλπ, μειώνοντας οποιαδήποτε άλλη, ανταγωνιστική εταιρία.

Αφού τελειώσει και αυτό το στάδιο, αρχίζει ένα τετραήμερο τεστάρισμα του υποψηφίου: φωνές μπροστά σε πελάτες, απειλές απόλυσης, στέρηση διαλλειμάτων αν ο τζίρος του εκπαιδευόμενου δεν είναι αρεστός (με φρασεολόγιο του τύπου «τα ζώα θέλουν και διάλλειμα»), στέρηση λογού με την απαίτηση ότι όταν μιλάει ο ανώτερος οι υπόλοιποι θα σκύβουν το κεφάλι, αλλιώς περιμένει η ανεργία, στέρηση ακόμη και των φυσικών αναγκών, ακόμη και του να πιεις νερό και όλα αυτά από τις πρώτες τέσσερις μέρες.

Το κλίμα και η νοοτροπία αυτή συνεχίζεται σε όποιο στάδιο και να φτάσει ο υπάλληλος. Μόνο που στην πορεία, βγαίνουν στην επιφάνεια κι άλλα. Τεράστιες παραλαβές από πολύ νωρίς που εξουθενώνουν τον εργαζόμενο σωματικά -δημιουργώντας του μάλιστα συχνά ανεπανόρθωτες βλάβες- με αποτέλεσμα το υπόλοιπο της ημέρας να μην μπορεί από την κούραση να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις του, άλλα και στην εργασία του. Ένα ακόμη δραματικό κεφάλαιο για τον εργαζόμενο είναι οι εξωπραγματικοί και ανέφικτοι στόχοι, που τον κάνουν να ασκεί τεράστια πίεση στον πελάτη, ακόμη και αν δεν θέλει να ψωνίσει. Υπάρχουν περιστατικά, όπου οι διευθυντές πιάνουν τους πελάτες φεύγοντας και να τους «ανακρίνουν» ρωτώντας τους γιατί δεν ψώνισαν. Αν τυχόν ο πελάτης πει ότι δεν εξυπηρετήθηκε, πράγμα λογικό όταν ένας υπάλληλος έχει όλες τις παραπάνω υποχρεώσεις, αρχίζει το νέο μαρτύριο: προσβολές, στοχοποίηση για μέρες και καψώνια με φόρτωμα περισσότερων υποχρεώσεων. Όλη αυτή η τακτική επιδρά αρνητικά στις σχέσεις των εργαζομένων μεταξύ τους, καθώς υπό το καθεστώς του φόβου και του τρόμου, επικρατεί ο νομός της ζούγκλας: ο ένας θα φάει τον πελάτη του άλλου. Και όλα αυτά διαδραματίζονται υπό δυνατή, εκνευριστική μουσική, με ασύρματο στο αφτί, τυπικά για ενδοεπικοινωνία, στην πραγματικότητα για απειλές και βρισιές.

Κάποιοι έχουν χαρακτηρίσει το «Πλαίσιο» ως χώρο εργασιακού μεσαίωνα, κάποιοι άλλοι πάλι ως σύγχρονη φάμπρικα η κάτεργο. Εν τέλει, το «Πλαίσιο» δυστυχώς δεν πρωτοτυπεί και δεν αποτελεί τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από μια μικρογραφία της κοινωνικής αγριότητας την οποία ζούμε και όπου μας οδήγησαν οι μνημονιακές κυβερνήσεις Σαμαρά-Βενιζέλου. Αυτοί που επιτρέπουν σε εταιρίες σαν το «Πλαίσιο» να πλουτίζουν πατώντας μέχρι τελικής πτώσεως τους υπάλληλους τους, δίνοντας περισσότερη αξία στις «πατσαβούρες» που σφουγγαρίζουν, γιατί θα τους κοστίσουν και κάποια ευρώ, ενώ στον εξουθενωμένο εργαζόμενο θα δείξουν απλώς την πόρτα.

Δεν ανήκω σε κανένα κόμμα και σε καμιά παράταξη. Δεν με γνωρίζει κανείς και δεν γνωρίζω κανέναν. Ανήκω στον αγώνα μου για ζωή και στην αέναη μάχη της επιβίωσης μου. Όπως όμως φάνηκε, ο αγώνας αυτός είναι άνισος μπροστά στην γαλαζοπράσινη θύελλα και η ζωή μου χάνεται στο καταστροφικό πέρασμα της, γιατί πάνω από όλα μου στερούν την ελπίδα και το όνειρο.

Νιώθω βαθιά λύπη όταν ακούω από πολλούς, και ιδιαιτέρως από νέους ανθρώπους, να λένε ότι ζούμε με ελευθερία περισσότερη από αυτήν που θα έπρεπε και ότι η πολλή ελευθερία οδήγησε τη χώρα μας σε αυτήν την κατάσταση. Ας απαντήσουν, λοιπόν, αυτοί ποσό ελεύθερο θα μπορούσε να είναι ένα άτομο που δουλεύει σε μια εταιρία σαν την παραπάνω, πόσο ελεύθερα θα έλεγε τη γνώμη του, με πόση ελευθερία θα μπορούσε να διεκδικήσει καλύτερες εργασιακές συνθήκες και αν το έκανε, ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα.

Το να γράφει ο καθένας τις καινοφανείς απόψεις του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και να φέρεται όπως τον βολεύει στις διαπροσωπικές του σχέσεις, χωρίς να υπολογίζει το συνάνθρωπό του και χωρίς κανένα κόστος, δεν είναι ελευθερία, είναι παρακμή. Παρακμή που φέρνει φόβο και σύγχυση. Η καταλληλότερη, δηλαδή, κατάσταση στην οποία μπορεί να περιέλθει ένας λαός για να μπορέσει να δεχθεί τα απεχθέστατα κυβερνητικά και μνημονιακά μέτρα και μάλιστα να τα εξωραΐσει, ανάγοντας τα σε απλές «δυσκολίες» για να ξαναφτιαχτεί η χώρα.

Δεν πιστεύω σε εθνοσωτήρες ή μαγικές λύσεις, πιστεύω όμως ότι ήρθε πλέον για μια πολιτική στροφή. Η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, τίποτα δεν μπορεί να γίνει από τη μια μέρα στην άλλη, αλλά στην παρούσα φάση μόνο με μία αριστερή στροφή στη κυβέρνηση της χώρας θα μπορούσαμε να δούμε ένα πιο ανθρώπινο κράτος, ένα πιο ανθρώπινο δίκαιο, που δεν θα επιτρέπει πια να καταληστεύονται και να «λιώνουν» οι πολλοί για να πλουτίζουν -ακόμη περισσότερο- οι λίγοι. Ένα κράτος ίσων ευκαιριών, όπου οι νέες γενιές δεν θα ζουν με τον φόβο και δεν θα εγκαταλείπουν τη χώρα, αλλά θα πρωτοστατούν με τις ικανότητες και τις ιδέες τους. Δεν θέλω θαύματα, τον αγώνα μου θέλω, υγιή και δίκαιο, όμως!